

BAJTÁRSI

LEVÉL

1958. XI. évf. 11. sz. levél 59. oldal Utrecht, 1958. nov. 20.

EGY ÉVTIZED...

Tíz esztendő az örökkévalóságban semmi, az ember rövid és véges életében azonban nagy idő, még nagyobb az emigrációs élet bizonytalanságában. Különösen hatványozódik, ha várunk valamit, várunk valakire vagy valamire, aminek vagy akinek érkezése a mi életünkre nagy fontosságú. Ilyen várakozásban és bizonytalanságban tengődünk a hontalanság első éveiben: nem tudtuk, hoz-e valamit számunkra a holnap, jobbat, rosszabbat vagy semmit, hogy aztán a semmi jó megfojtsa bennünk a hitet, a reményt életünk további célja és értelme iránt. Es miként a járnai tanuló gyermek, aki fél minden lépésének bizonytalanságától és keresi a segítő, támogató kezet, úgy állottunk mi is bizonytalan várakozásban, segítő, baráti kéz után kaphodva az emigrációs élet kezdetén, hol az erdők hevenyészett barakjaiban, hol zsúfolt tömeglakásokban vagy éppen az utak szélén. Még azt se tudtuk, létezik-e még számunkra egyáltalán rokon, baráti, támogató kéz, megértő lélek abban a fenekestül felborult, emberiségéből kivetkőzött világban!

Igy üldögéltünk tenyerünkbe hajtott, gondterhes arccal az új, de még teljesen bizonytalan élet küszöbén lo ével ezelőtt, amikor a posta egy kék borítékba zárt, géppel írott, négy oldalas levelet kézbesített számunkra e felirással: BAJTÁRSI LEVÉL. Ha írja, vagy írni kézzel írták volna, a betűkön vagy a sorokon meglátszott volna a kemény kötő- és, út-, vasútépítő vagy más nehéz munka okozta reszkető kéz nyoma, mert hiszen a BAJTÁRSI LEVÉL az egész napi fárasztó munka után éjjel íródott, de szerető kézzel s még melegebb lélekkel. Íródott a Bajtársak részére! Mi pedig, akik megkaptuk, éreztük az elsőnek felénk nyuló bajtársi kéz szorítását és rajta keresztül a bajtársi szív biztató, bátorító melegét. És már nem éreztük magunkat többé olyan egyedül, elhagyottan!

Azóta sokat változott a helyzet, csak egy maradt meg: a jövő élet bizonytalansága. És amikor ezt az utat járjuk, ki több, ki kevesebb szerencsével, érezzük, hogy van mégis valami állandó, érezzük a lo évvel ezelőtt felénk nyújtott bajtársi kéz szorítását, érezzük az összekötő kapcsolatot, ami nem lazult meg soha, hanem csak erősödött, s ma már szerte az u.n. Szabadvilágban fenntartja a múlt szép emlékét, a jövő biztató reményét.

Voltak közben, akik kritizálták kézíratosunk nivóját, kontó-sét anélkül, hogy jobbat és tetszetősebbet nyújtottak volna helyette. Voltak, akik hátat fordítottak annak, mert "hírei öregek" vagy szerkesztői talán nem voltak számunkra rokonszenvesek. Voltak, akik félrodboták, mert nem találták meg benne a lépes újságok tetszetőségét, - csak azt felejtették el, hogy ezt a kis újságot önzetlen kezek, egyszerű becsületos lélekkel írták -, ingyen, szeretetből, magasabb célokat szolgálva! Nem a lap hibája, hogy köntöse egyszerű, hogy hírei megkések, hanem a mi hibánk: a mienk, akik nem siettünk megragadni a felénk nyújtott bajtársi kezet, akik nem siettünk támogatására, és nem tesszük lehetővé gyakoribb megjelenését és gyorsabb szétküldését. A mi hibánk, akik sajnálunk áldozni néhány garast, hogy ne lankadjanak le a nyomos lélek irányította bajtársi

kezek. Lesütött szemmel kell olvasnom mindíg a szerkesztő üzenetét, hogy " anyagiak híjján összevontan fog a legközelebbi szám megjelenni." Nem értem a mondottak alatt elesett vagy beteg Bajtársainkat, akiknek ingyen kell kapniok a lapot.

Nem tudom elhinni, hogy az áldozatos lelkek hiánya ennek az oka, hiszen naponta kapom a szebbnél-szebb magán vagy hivatalos leveleket, amelyekben lobog a csendőrszellem, a csendőr összetartás gondolata, inkább a támogatás eljuttatásának problémája az, ami a nehézséget okozza. Pedig ha a Bajtársak eljuttatják filléreiket a terület- vagy csoportvezetőkhöz, mint azt már több helyen teszik is, késedelem nélkül áll rendelkezésre a megjelontetéséhez szükséges összeg.

Természetesen van más hiba is: a közöny! Aki helyet adnak ennek a kártékony féregnek, a szűnnek, ami képes a legerősebb tölgyet is megrongálni, azoknak üzenem: önmagukat fosztják meg az élet egyik legerősebb értékétől, az emlékektől! Eljön majd az idő, amikor az anyagi élet sivárságából, prózaiasságából emlékeinkhez menekülünk. Milyen szegény lesz az, aki ezeket az emlékeket is eldobta magától!

Kedves kis BAJTÁRSI LEVÉL! Most november 20-án van 10 éve annak, hogy megszületett, hogy felénk nyújtott először és elsőnek baráti kezdet, hogy lángra lobbantottad a csendőrelkekben az élniakarás és bajtársi összetartás szükségességének már-már csak pislogó tüzét! Köszönjük Neked az elsőnek felénk nyújtott bajtársi kéz melegét, köszönjük Szerkesztőidnek és Munkatársaidnak az önzetlen és becsületos jömrunkát, amit 10 esztendeig végeztek és kérünk Téged, ne csüggedj, haladj eddig nemos utadon! Majd aztán, ha a magyarok Istene hazavezérel bennünket a mi szép Hazánkba, add át a tollat az új, a fiatalabb Bajtársaknak, hogy szerkesszék ők tovább a szép, díszes "CSENDŐRSÉGI LAPOK"-at, s vigyék tovább "Híven, Becsülettel, Vitézül" a bomcskolt, a sárbataposott, de általalok ott Grázban, egy évtizeddel ezelőtt ismét felemelt szent, magyar csendőrlobogót!

v. KIRALY GYULA ezds.
a MKCSBK. Közigazgatási Vezetője.

000000

CSAK A GYÖKÉR KITARTSON !

Kint a szőlőkertben, emlékszem rája,
deszka kunyhónk előtt állott
öregapám díbfája.

Ha vihar támadt, -szőlőkötözéskor
dörgött az ég, csattant a villám,
füstölt az úton a felpaskolt por,
ahogy végigverte a dörgő esőbóstor-,
bebújtunk a kunyhóba. Onnan néztem,
miként robognak a felhők az égen.

Nagyapám a fát leste.
Vajjon elbir-e a széellel?
Recsegett, ropogott öreg teste,
a szél a galyakat csomósan tépte,
hullott a zöld díb, áldott termése,
mozgott a föld is, ahogy a vihar rázta,
de győzte a vihart öregapám konok,
törzsekopott díbfája.

Csak a gyökér kitartson...
-Még ma is hallom,
motyogott nagyapám.-
S nem lesz baj gyerekek!
Díb lehullhat,
új tavasszal terem az ég újat,
ég is nő a letépett helyére,
de ha a gyökér nem bírná tovább,
a díbfának, kis unokám, vége!

Most is vihar, szél tépi, rázza,
de állja a vihart Árpád vezér
czeréves, öreg díbfája.
Kárpátoktól az Adriáig nyúlnak a
gyökerek,
tapadnak a földre, hogy termés legyen
az örök magyar szőlőhegyen,
hogy élni tudjon levél, ágak...
Adj Uram, elég erőt a harcos díbfának!

Lehull ezer díb, millió lesz holnap,
letörhet száz ág, ezer nő helyére,
s ha csupán a csonka törzs marad,
ha új tavasz zsendül, kifakad!
Uram, csak Te lássad,
hogy ezen a véres, küzdelmes harcon
a gyökér kitartsen!
A gyökér kitartsen!

Alföldy Géza.

Ez a költemény szerepel a BAJTÁRSI LEVÉL Grázban, 1948. november 20-án
kiadott 1-ső számának 1-ső oldalán a következő megjegyzéssel:

"Ilyen gyökerek vagyunk mi is Bajtársak, kiút a világegés,
de főként a vörös sátna megtépzott! Idegen földön is bizonyítsuk be,
hogy élni akarunk, és mert gyökörünk ki nem téphetik, életképesek is
vagyunk! Az első a mi összefogásunk, melyben erő rejlik, mert gyökere van!
Jöjjetek hát segíteni, a gyökert vastagítani, mélyebbre ereszt-
teni, hogy még ellentállóbbá váljék! Hiszük, hogy a gyökér kitart, haza-
térünk! Ne feledjétek, hogy: "A hit a dolgok lényege. Amit pedig hiszünk,
az rélmézve bizonyosság akkor is, ha nem tudjuk!" (Szerk.)

oooOooo

TIZ ESZTENDŐ.

Idegenben, a Bajtársi Levél megjelenésének évtizedes jubile-
uma: olyan nagy dolog, hogy azért halás köszönetet mondunk az egész Urá-
nak!

És azután szeretettel fordulunk a Bajtársakhoz, valamint Csa-
ládtagjainkhoz és más Olvasóinkhoz is, miközben az érdeklődésüket, mint
szükséges lelki kapcsolatot a továbbiakra is kérjük! A szerető vonzalom
megnyilvánulása ugyanis olyan erőteljes, amely a lap kiadásának anyai
sok nehézségét jelentékenyen megkönnyíti.

A régi helytállásból, közös emlékekből és a nagy hagyományok-
ból táplálkozó hasonló lélek erősít meg minket - az Isten nevében - úgy,
hogy a Bajtársi Levél-ben azután is sok minden jót akarunk adni.

A többretű tájékoztatás mellett a bajtársi híreink állanak
a szerény oldalak előterében és azon túl, való történetek is rámutatnak
a múlt vagy jelen életünkre, hogy ne csak szórakoztatást, hanem lelki
megerősítést is adjanak.

Meghajtjuk most az elismerés zászlóját azok előtt, akik anya-
gi áldozatkészségükkel lehetővé teszik kéziratunk megjelenését; de
elismeréssel adózunk azoknak is, akik sok esetben a nehéz testi munka,
vagy más, keresetét biztosító elfoglaltság után ülnek a gyátrán csak
mondvacsinnál írásasztalhoz, hogy szellemi termékeikkel támogassák lapun-
kat. Köszönjük az önzetlenséget és tottelkedtséget, hogy az életükéből és
élményeikből ismételtelen valami fölemelőt adnak.

Igy válik a lap és az olvasó közötti kapcsolat különösen
bensőséggé és széppé. Kérjük, hogy a Bajtársi Levél további megjelene-
tetéséhez szükséges önzetlen támogatásukat a jövőben se vonják meg
tőlünk, mert csak azok által lesz lapunk továbbra is szellemi összekötő
kapocs a szabadvilág minden tájára szétszóródott magyar eszmézők kö-
zött, és csak azok útján tudjuk kimunkálni eredetileg kitűzött célunkat
a beteljesedésig.

Tíz esztendő: Ki hitte valamikor, hogy kitartásunk az idő
forgatagában és súlyos megpróbáltatások között is erős marad?...
Mindent Istennek köszönhetünk, és Óráá gondolva mondjuk:

"Mindent a Hazáért!"

Anonymus.

oooOooo

GONDOLATOK NOVEMBER HONAPBAN.

November a halódás hónapja, mert ekkor elövetkezik a természet halála, de csak azért, hogy a létszámilagos halál alatt kipihonja azt, amit tavasszal ígért, nyáron teljesülésbe vitt, és ősszel megérlozte.

Ezt mi emberek, mint az Isten legtöbbszörösebb teremtményei természetesnek tartottuk, örültünk a tavaszi pompás rügyfakadásnak, az érlelő nyári napsütésnek és a szüretet hozó ősznek.

Természetesnek tartottuk, hogy van tavasz, gyermek- és ifjúkor, nyár, az érett ember kora, mely után őz következik, hogy munkánk, életünk gyümölcsét élvezzük, és azután jön a tél, az örök pihenés korszaka, melyből csak a természet éled újra, mi emberek pedig várjuk az Idők beteljesülését.

Isten bölcs és a gyarló emberi ész által megváltoztathatatlan törvénye, rendelése szerint így van az helycsen a természetben és az emberi életben is.

És mert a népek, nemzetek élete Isten rendelkezései szerint alakul, a történelemben szereplő vagy nem szereplő nemzetek élete is e törvényszerűségeken épült fel.

Az akkori korokban élő népek, nemzetek alakították, teremtették meg a korokbeli történelmet. Ott is voltak gyermek, ifjú, érett ember korai. Voltak népek, nemzetek, amelyekről alig vagy semmit sem tudott a történelem, míg egyszer csak fiatalos hévvel, tettekezéséssel, majd komoly tettekkel helyet követelték maguknak a történelemben, hogy hosszabb-rövidebb életet éljenek, szerepeljenek, míg, azután jött az ősz, a lassu hervadás, amelyet követett a halál, az elmulás. Elmultak-e, lekerültek-e a történelem lapjairól e népek, nemzetek anélkül, hogy maradandó nyomot ne hagyjanak maguk mögött, anélkül, hogy abból az emberiségnek ne lett légyen haszna, amelyből talán még ma is táplálkozunk?

Ha figyelemmel forgatjuk a régi lapokat, azt mondhatnánk, nem. Nem tűntek el nyom nélkül. Hacsak a római és görög népeket vesszük is, mint Europa legszámottevőbb néhai népeit, volt ifjú koruk, volt tündöklésük, volt dicső vagy kevésbé dicső szereplésük, elmulásuk. Egyik a tudományok kutatóforrását, másik a művészetek kiapadhatatlan forrását nyitotta meg, mások vitázkodásukkal, kereskedelmükkel tüntek ki, amelyből meg ma is - mint üdítő forrásból - erőt merítenek a későbbi századok népei.

Mi magyarok számbelileg mindig kis nemzet voltunk. Sokáig nem tudott rólunk a történelem. De ahogy Krisztus pajzsával felverte a helyet harcoltunk ki magunknak a nap alatt, a történelem lapjaira kerültünk. És azóta? Védő pajzsok szerepe tünk a mögöttés Europa kulturájának, kereszténységének, népeinek. A szenvedés, a másokért való elvzés, küzdelem, lemondás, szorongás jutott osztályrészünkül.

A most élő népek közül is kevesen ismerik úgy a magyar nemzet multját, ahogyan azt valóságban átélte, legtöbbször elferdítve, vagy tetteinek, kiállításának lelicsinyítésével vesznek róla tudomást, s éppen ezért nem segítik meg, pusztulni hagyják. Ezek a népek még saját balsorsukon fognak oltalni, hogy miért is nem segítették meg azt a nemzetet, mely egyedül állt ki újból vérezni keresztény hitéért, kulturájáért, és ismételen csak egyedül vérezt Nyugat kereszténységéért, kulturájáért, védelméért az 1956. évben.

A történelem minden nép számára tartogatott dicső korszakot is. Volt ilyen nemzetünk életében? Legfeljebb csak békésobb korszakról beszélhetünk az utóbbi századok nyomán, mely alatt népünk újra meg erősödött a közelmult veresetségei után.

Kell hogy jöjjön egy jobbkor, hogy jöjjön a tavasz, kell hogy jöjjön a feltámadás a tetszhalálból! Az Isten alkotta törvényszerűség, miszerint tél után tavasz kell, hogy jöjjön, megmáshatatlan, ezt emberi rövidlátás, az emberi gonoszság nem akadályozhatja meg!

Krisztus, akinek pajzsát ezer évvel ezelőtt felöltötte népünk, elhozza a jobb kort, mely után eped kilenc és fél millió némaságra kényszerített ajak!

oooOooo

A VASUTI HID.

Az 1937-es hadgyakorlat is olyan volt, mint a többi. Harcoltunk, meneteltünk és a nap általában jótékonyan sütött, úgy hogy a nagy nyárban panaszunk nem lehetett a hideg ellen.

Békésabban, meg környékön jó pár napot töltöttünk, és harszerű lövészetet hajtottunk végre, azután nekilódultunk Szarvas tórságára.

nek, és egy napon -tudom- sokak nyelve lógott a tikasztó hőségben, vagy ha úgy tetszik, az enyém is.

Akkor zlj. ügyeletes tiszt voltam és az orvossal együtt a végén meneteltem. A géppuskás század haladt közvetlenül előttünk, hogy az általuk vert por a puskás századot el ne kedvetlenítse. Dr. Ösandes főorvos, tehát orvos fődj., fiatal ember volt, még valamivel 30-on alul, magam meg fiatalosan gyurtam, a kilométereket. Elbeszélgettünk sok mindenféléről, főleg engem érdeklő orvosi esetekről, és egyszer csak hallottuk a közlést, hogy a Hozőtúr felé vivő vasuti hidon megyünk át, mert így vagy másfél kilométert takarítottunk meg. Na, vasuti hidon még sohasem mentem át -gondoltam magamban- vagyis olyan, ahol ugynevezett gyolagjáró rész nincsen. Örömmel foglalkoztatott volna ez a gondolat, mikor az elől halatlatszó dübörgés valósággal összeszorította a szívemet. Oh, nem vonat jött, arról, vagyis a közlekedésről a magasabb parancsnokság nagyon is tudott, tehát ilyen veszély nem fenyegetett, hanem egészen más forma. A sinpár közét ugyanis acél-lemez borította, mely úgy mennydörgött, mint a vas, és úgy csuszott, mint a jég. A gyalogos szeges baktancsal csak elment rajta, mert a középen haladt, de a jó géppuskás lovak ugyan hogyan igazgatják a számukra túl szűk helyen a mostan különösen sok lábukat? Igaz, hogy ez a géppuskás század a lehető legjobb volt, és láttam, hogy a málhás állatvezetők -a külön parancs folytán- még szorosabbra fogták a kantárt, de ez még nem minden. Nem szóltam semmit, csak úgy véltem, hogy a lovak szempontjából Isten kisértés ez a mostani vállalkozás.

A dübörgés az idegekbe vágott, helyesebben azokéba, ahk a lovakat féltették. És a szegény állatok meg-meg csusztak, fel-felhorogtak, és látszott mozgásukról, hogy félnek, sőt teljesen hatalmában vannak az ismeretlen borzalomnak. Hozzá még a sínen belül közvetlenül keskeny rés is volt, melyen át a vizet láthattuk. Ha a résbe belecsuszik egy-egy láb, az vagy eltörik, vagy borzalmas sebot kap, mert ott pléh-porem húzó-dott és azt borotva élesnek képzeltem el. A málhás állatvezetők imitt-amott remegő szóval biztatták lovaikat, és mondtak, dübörögtek, hogy mielőbb kijussanak az anyaföldre, mely most a legnagyobb nyugalmat és biztonságot ígérte.

A híd háromnegyedén túl jártunk már, amikor valami szinte a szívembe hasított, mert az utolsó szakasz egyik lovának jobb hátsó lába belecsuszott a sín és pléh-porem közötti űrbe. Nem törött el az, mert a kis ló kirantotta a lábát és tovább ment, hanem más történt, melynek hírdője az a vastag vérszágár volt, amely a csüdből, tehát alsó lábszárból méterekre lövelt és egészen ijjesztően hatott. Csak tovább, kiáltom a málhás állatvezetőre, aki a bajt látta és karvállottan megállt, -csak tovább-majd odakint talán segíthetünk!

Amikor biztos talajon álltunk, nyomban kiváltunk az egészséges együttesből.

El tudod kötni úgy, hogy a ló megmarad?-Kérdeztem az orvost. -Megmarad, de még monnyire- szólt nyugodtan -csak össze kell varrnom a fő ütőeret, mert azt vagta át a pléh. Megcsinálom, csak le kell fogni az állatot!-

-Helyes- kiáltom megkönnyebülten -csak előre rohanok a parancsnokhoz, hogy az esetet és lemaradásodat jelentsem.-

Az alezredes nem idegskodik-te, mint oh! gazda, lemaradsz, a kellő száma emberrel. A lovat aztán helyezd el egy tanyán úgy, hogy a hadgyakorlat végén majd érte megyünk.-

Loholok vissza. A lámpáshomloku, tarkalábu szép kis ló, mint-ha remegne. Sebe, meg a messzi ságárban kinyomuló vére bizonyára hathat a központi idegrendszerére.

Dr. Ösandes, a mosolygós emberorvos, a műszereit már elővette. Ott áll a málhás állatvezetőn kívül a zömök Oláh szkv., Babay tiz., a rajparancsnok Engi örv., akinek keze szinte nagyobb a választási malacnál, azután a zlj. ügyeletes altiszt és a doktornak két embere.

Tehát, ha fogdmog embereket számítjuk, velem együtt heten voltunk, még pedig mindnyájan a legigazibb szándékkal. Kinek-kinek fontos szerep jut, és nem sokat beszélünk. A három ép lábát gúzszerzőn kell összekötni, majd a sérült végtagot fogni, tartani, a fejet meg leszorítani, hogy meg se moccanjon. Az első kísérletek balul ütnek ki, mert a kis ló kártyavárként szőr le magáról minket, és szerepsz, hogy Engi a rugást nem nemesebb részre kapja. A második ütémnél magam is erős rugást könyvel-

hetek el, de mivel nekem sincs törősem, törhetetlen hévvel ugrom talpra. Végre, hogy nehezen a lovat úgy fogjuk, ahogyan kell, és dr. Csendes ember- orvos dolgozhat... A ló enyhé remegése az orvosi kapcsolok és öltések a- latt talán öt percnél sem tart tovább. A műtéttől persze mitsem láthatok, mert fogdmog ember vagyok, és egyszerű munkásnak számítok abban az élet- mentő csapatban, ahol a közért, vagyis a kis pénzű magyar kincstár érdeké- ben jó szívvvel dolgozunk.

Dr. Csendes szava a béklyóitól megszabadult lovacska talpra- állása nyomán üdítőleg hat.

-Hát Imre bácsi, ennek a lónak nem lesz semmi baja, legfeljebb hiányozni fog a szomszédja, de a hadgyakorlat végére bizonyára meghízik, mert hiszem, hogy törődnek vele.

Aztán lassu ütemben, mely a sebesült miatt történik, nekivé- günk az útnak, és jó kilométer után tanyára akadunk, még pedig olyanra, ahol a lovacskát a gazdára nyugodtan rábízhatom. A bővizű gómesitát mel- lett azután műszereket és kezét is mohosatunk, majd solat iszunk, hiszen a szokatlan munkában, meg izgalomban nagyon kimelegedtünk. Azután mosoly- gunk, mint a fiatalok, meg vidámlelkűk és a jóbraváló máhás állatvezető is nyugodtan lépked kezötur felé.

A lovacskáért -a gyakorlat végén- lóháton magam mentem, de közben bevitték már Szarvasra, ahol azután a vezetőjét, meg főleg a szom- szédját -a maga módja szerint- vidáman üdvözölte. Mi sem látszott a lo- vacskán, munkabíró, meg jókedvű volt, de gondolom, hogy holmi vasuti hidra már bajosan erőltethetnek rá.

Dr. Csendesre mindig elismerőleg gondoltam és gondoltam még ma is. Akkor biztosra vettem, de nem mondtam senkinek, hogy majd vegyesdandár parancsnoki dicséretben részesül, azonban tévedtem. Ő azután is sokszor mosolygott és ezt a szokatlan műtétet, hol a vasuti töltés lankáján még fő is győron volt, soha fel nem hozta.

Hosszú idő távlatából azért vetitem az egészet, mert azóta nemcsak emberrel, hanem több nemzettel is megismerkedtem. Legalább is annyira, hogy ebben a ló ügyben némi összehasonlítást tehettek közöttük és a mi embercink között. Az olasz orvos madonnázik, vagy porco di bacozik, de nem veszi elő műszereit, a francia orvos fanyar mosollyal telefonál a közeli állatorvosért, de az nem jöhet, és az állat elvérzik. A német or- vos, majd állatorvos tempózik, a fogdmog emberek lassan! és óvatosan, - minden balul üt ki. Az amerikai félcipős, dendiskedő géppuskás tiszt brow- ningjával agyonlövi a szép állatot. Szerinte az nem érdemli meg a koc- házatot, tehát az attól eredő 2-3 rugás találatot, meg a műtétet, mert hi- szen az ő cipőjüket is előbb dobják el, mint ahogyan a talpa még bírná. Az idő szemükben pénz és a pénzért sok mindent érdemes tenni, de egy ál- latért már kevésbbé.

Négy-öt évszázaddal ezelőtt Belgrádon, Temosváron, Budán, Ege- ren, Losoneon, Drégelyen és Kőszegen keresztül sokszor megmentettük a Nyu- gatot; művelőbűhetett, tollasodhatott és ennek szívonzásaképpen bennünket ma sem ismer, általában lenéz.

Az bizonyos, hogy a legnehezebb másfél század alatt szörnyen megfogytunk, el is szegényedtünk, mert hiszen minden hősi szabadságharcunk -a sokszoros túlerővel szemben magunkra hagyottan- szomorú elbukással és embertelen terület megcsönkítással végződött. Mégis megmaradt vala- mink: a lelleti örök, a színes gondolatunk, a derűs kedélyünk és... az állatszoretetünk. Így ma is hallom a fiatal dr. Csendest amikor nyugod- tan mondja: Megmarad, de még mennyire megmarad, csak a fő ütőeret kell összevarrnom!

És látom a ritka szép állatot, lámpás a homlokán, pompás fe- hér tarkázatok vannak a lábán és a járása olyan dőlceg, mintha Árpád a- pánt fegyveres népének rettegött nyilait vinné az izmos hátán.

v. Borcsiczky Imre.

oooOooo

LAKODALOMBAN.

Az meg úgy történt, hogy az én kedves Bajtársam Bálint írta: "Augusztus 30-án Grenobleben tartom az esküvőmet, s erre az alkalomra meg- hívlak".

Gondoltam magamban, ezt a meghívást nem utasítom vissza, mert a végén még harag lehet belőle. No meg úgyis van pár napi szabadságom benn az évi kiszabattból, hát ezt erre fordítom, és egyben lesz alkalmam meglátni Grenoble-t is, mert ott még eddig nem jártam.

Szegény Bálint 1956-ban vesztette el az első feleségét, mi igen hosszú betegeskedés és szenvedés után halt meg Párisban, az egyik klinikán. Őt előbb csak levelezésünk kapcsán ismertem, így tartottuk a vonalat, mint hazátlan és száműzött Bajtársak. Felesége Malála után nagyon el volt szegény fiu keseredve és igen rászorult a bajtársi vigasztalásra.

Első alkalommal, 1956. augusztus 19-én, találkoztam vele személyesen is, amikor itt a zászlókat szenteltük. Ő volt a zászlótartó, valódi csendőr ruhában, amit az egyik közelben lakó bajtársunk mentett át a nagy viharban és bocsájtotta rendelkezésünkre.

Most így előm révülnek a pillanatok, melyeket akkor éltünk át, amidőn a függöny lassan szétnyílt a színtér előtt, és a nemzetiszínű neonvilágított színpadon egy szoborra merevedett valódi magyar csendőr kezében ott volt a zászló, amit az önzetlen bajtársi adakozásból szereztünk be. A színpad mögül láttuk néhányan a nézőtérben ülő bajtársaink arcán a döbbenetet és a örömmé magaszosult jóérzést, hogy imé mégis élünk! A csillogó szemek sarkában megjelenő könnyesepp mintegy szimbolizálta a hitet és ragaszkodást Hazánk, Fajtánk és Testületünk iránt. Ez volt az a kép, melyet jó Bálintunk maradéktalanul adott átvalóbnak a további sorsvállaláshoz. Őt a 20 éves román elnyomás formálta izzó magyarrá, a bölcsője ott ringott valahol az ugoesai Márpátok lábánál levő síkságon, a Túr folyó mentében.

A zászlókat meg a Jenő Bajtársam felesége, Gittus és a kislányuk, Matinka himezték Párisban. Ez volt a legnemesebb esemény, melyre mindenkor hálásan gondolok vissza, mert tudjuk, hogy a Gittus is egész nap dolgozott, és a munkaidőn kívül mégis vállalta a himezést. Malánát csak úgy tudtuk leróni, hogy a zászlóbánya tisztógot rábíztuk. Velük is ez alkalommal találkoztam először. Az előtt csak levelezésben állottunk.

A második alkalommal 1956. október 7-én találkoztunk, amikor is a magyar futball válogatott a franciákkal játszott Párisban. Sok idők nem volt a beszélgetésre, noha mindig volna miről.

A harmadik alkalom pedig ez év május végén volt, amikor is orvosi vizsgálatra felrendelték az egyik tengerentúli állam Konzulátusára Párisba. Kivándorlásomat még 1953-ban kértem, de még mindig itt vagyok. Most sem volt szerencsém; ezt mindjárt a sorra kerüléskor sejtettem. Ugyanis ott annyi volt az ágostai hitvallású izraelita, hogy sorami remény nem kecsegtetett az eredményes kivándorlásra. Voltak ezek között többen magyarul is beszélők, de én csak bölcsen hallgattam az ott elhangzott tervezetéseiket. Így magamban elgondoltam, hogy az illető államnak most nem munkás kezekre van szüksége, hol millió számban vannak a munkanélküliek, hanem ilyen bankár-jelöltekre. Elnéztem feszelen, magabiztos magatartásukat. Egyik-másikának oly ívelt volt az orrsövénye, hogy a csendes szemlélőben azt a vélelmét keltette, mintha a száj elé görbülve azzal szándékozna valamit megbeszélni. A kudarc után fogtam magam és Jenőket felkerestem; ott volt éppen Bálint is. Másnap - Vasárnap lévén - elterveztük, hogy kirándulunk a Versailles-i parkba. Utunk elvezetett a kis Trianon-palota előtt is, és öntetlen fölérmetlen bennünk a vád, mely él minden magyar szívében. Különbben is Jenő: érdélyiek; ő 1940-ben Brassóból lépett egy nagyot, hogy magyar lehessen, míg felesége a visszacsatolt bihari részettel lett újra magyarrá. Ekkor már Bálint emlegette, hogy Grenobleból nősil is egy magyar családból.

Jenő is hivatalos volt a lakodalomra, mint a Bálint násznagya. Levélben megállapodtunk, hogy Dijonban találkozzunk és onnan együttesen hamarabb megérkezünk majd Grenobleba.

Dijonban főnyelg találkoztunk is a kellemesen olcsóvege érkeztünk meg a lakodalom színhelyére. A vonat folyosóján beszélgettünk és természetesen, hogy édes anyanyelvünkön. Közbe-közbe elpréselte magát mellettünk egy-egy francia. Kéül is volna mit beszélni, mely nekünk Duna-Tisza táji embernek: újdonság, s ezért csemegének néhányat említtek.

Igy: a francia véletlenül sem fog kezét senivel jobb kézzel; az óg avagy már elaludt cigeretta csak a száj szélre ragadva egy cseppet sem akadályozza a beszédet, mert a francia nyelv a sok orrhangzó miatt így is folyékonyan beszélhető; annyit már lo év alatt meg-

állapítottunk, hogy a francia lusta kiejteni mindazt, amit leír. Ezért van a sok aposztrófálás az irásban, míg úgyszólván minden fontos szöveghelynek van itt meghonosított egyezményes taglejtése és kézzel való egyszerű mutogatása. Mi azonban már ezeket megszoktuk, és semmi feltűnőt nem találunk azokban.

Jenő bajtársammal belölegeztünk a beszédbe; ő és én is sok kedves, régi csendőr esetet hoztunk fel, amelyekben az idő távlatában felvidultunk. Nem kértem tőle a belölegezését, hogy az alábbiakat leírhas- sam, de úgy gondolom, nem neheztel meg azokért.

Erdélybe került csendőrnek s ott az egyik kerület székhelyén teljesített szolgálatot. Itt volt nekik egy igen komoly őrsparancsnokuk, ki azért bajtársuk és úgy szólván atyjuk volt. Abban az időben szívesen vették fel a székegy fiukat csendőrnek. Egy alkalommal az őrskörletben sok volt a jelentkező és azokat az őrs udvarán sorakoztatták. Az őpk. erélyesen végigmérte a sort és az egyik jelentkezőnél megállva parancsolta: "K. csendőr hozza ki a nyomozókulcsot és nézze meg benne ezt az embert, mert nekem nagyon gyanús!" Minden egyet megkérdezett, hogy mi a polgári foglalkozása; az egyik azt válaszolta, hogy sörtéskereskedő. Jól megnézte az öreg és bölcsen azaz felcitt, hogy "Magát fiam felvesz- szük, mert ilyen még nem volt a Testületnél!"

Egy alkalommal meg is viccelték az őpk-t, mert tudták róla, hogy elérte a viccet is. Volt a városkában egy cigány, kit az őrs tag- jai jól ismertek, mert az apját a románok magyar magatartása miatt agyon- lőtték. Ez az arva hegedűvel a hóna alatt járta a korszakát, hogy ott a jó kedélyt zenével is emelje. Sokszor elvitte az útja a csó.laktanya előtt is. Egy alkalommal ilyenkor éppen Jenő volt kapu-ügyeleti szol- gálatban; megállította a cigányt és elbeszélgetett vele. Hajd úgy ködélye- sen megkérdezte azt, hogy nem szeretne csendőr lenni? A cig ny szabad- kozott. Jenő azonban tudára adta, hogy zenészekre is szükség van, mire vérszemet kapott és igent mondott. Jenő aztán kiiktatta, hogy hova men- jen be s ott az ajtón előbb kopogtasson. Donn lesz egy parancsnok és annak adja élő livonságát. Természetesen arra is ki lett oktatva, hogy mit mondjon.

A cigány fogta magát és hegedűvel a hóna alatt kopogtatott az őrs-iroda ajtaján. A "Szabad"-ra benyitott. Az őpk.kérdezte, mit a- karoz te cigány? "Hát instálom, drága alhadnagy ur, be akarok állni a bandába". A mit sem sejtő parancsnok tovább faggatta: "Milyen bandába te cigány?" A cigány egyre hajtogatta, hogy "a bandába instálom"! Sok huza-vona után aztán kinyögte egyszer, hogy "a csendőr-bandába instálom!". Erre az öreg rettenetes dühbe jött, és a fogsárból kardját lekupva a ci- gánynak rontott. Szegény feje -iatva a helyzet ilyen alakulását- esze- vesztetten rohant ki a laktanyából. Az őpk.meg utána a karddal.Lett is nagy derűtség mindenütt és később kitudódott, hogy Jenő biztatta fel a cigányt. Az ügyből folyólag nem lett semmi baja, mert hiszen az öreg jöbindulatu volt és megértette a tréfát.

Estendő befutottunk a Grenoble-i állomásra. Ott Bálint, az akkor még menyasszonya, Mária, a huga Irénke és Ilonka nagynéni vár- tak bennünket. Különsős bemutatkozások után autóbuszra ültünk, s néhány pernyi utazással megérkeztünk Echirollesbe, hol a család az ottani scy- lyem Gyári Kolonlián lakik.

János bácsi a család fő. Valamikor rendőr volt Budapesten. Meg is látszik rajta, mert erélyt most is érvényesíti, mely az egész csa- lád jól neveltségében jut kifejezésre. Mária néni, a feleségén, meglát- szik a gondos anya minden aggodása, mely a magyar anyákat jellemzi. Ilon- ka huga most a szabadságharc alatt jött ki Nyugatra; még mindig észre- vehető rajta a menekülés okozta lelki- és idegmegragzdóztatás. Mária, a Bálint felesége, elvált asszony; az első házassága nem sikerült, de re- méljük, hogy most az elhibázott életére is vigasztalást talál Bálintban, ki valóban talpig férfi és magyar! Első házasságából van egy aranyos kis fiu-gyermeke: Janka. Ott lőtünk alatt Jenő és én is nagyon meg- szerettük ezt a kis embert. Egyetlen fia maradt János bácsinak, a Feri, ki most tényleges katonai szolgálatát teljesíti Algirban, s ő volt nő- vére részéről a násznagy. Feri valóságos Herkules, magyar Mindasban, szép, nag, dús, fekete bajszával olyan, mint egy ós-magyar. Alánban súly- emelő bajnoka Dél-Franciaországnak. Névt évvel ezelőtt közuti baleset áldozata lett a János, kiről a család azt mondja, hogy még Ferinél is derekabb volt. Irénke a vigkedély megtestesítője; benne él még itt is

a Dunántul minden vigása és kedélyessége. A kis Teréz még csak 8 éves, de komolyságával ellentéte a nővérének.

Ottlétünk alatt élveztük a családban meghonosodott szülői és gyermeki szeretet minden változatát.

Másnap d.u.volt az esküvő. Utána magyar és francia hanglemekre tánc. Este a vacsora. Márianéni és Ilonka huga voltak a szobácsok, remekeltek is, mert semmit sem hagytunk az asztalon, mit élénk raktak. Ezután mindenki elénekelt egy magyar nótát s táncoltunk reggelig.

Vasárnap reggel Jenővel kisétáltunk a környékre. Neki nagyon tetszett a nagy őriásokkal félkörben övezett város, amely Brassót juttatta eszébe.

Ugy terveztük, hogy az nap ellátogatunk St.Pierre d'Allevard-ba, hol szegény jó Baráti József bajtársunk nyugszik, és a sirját megkoszorúzzuk. Sajnos, az ég csatarnái úgy megereadték, hogy nem juthattunk el oda.

Hétfőn reggel korán keltünk, s az állomásra Bálint, a Feleséget, Ilonka és Feri kísérték ki. Ott a kölcsönös bucsuzkodás után, Isten hozzádot integetve hagytuk el a vonattal Grenoble-t.

Lyonban kiszállottunk, az egyik ottani vendégülönn megszolidítottuk az önként, s majd autóbusszal elindultunk Collanges au Pont d'Or-ba, hol Miska bajtársunk és családjaival.

Szerencsésen meg is érkezünk hozzájuk. A lakásban felesége fogadott bennünket, mert Miska még nem érkezett haza a munkából. A feleség egy izzig-vérig magyar menyecske a Bacskából. Ott van velük az atyja is, a jó Katona bácsi, ki cipészkedik nagyobb üzletelmek, hisz az ott-honi mestersége is ez volt. Van Miskának két olyan nagy fia, hogy ha Katona sorba kerülnek, lesz csodáltoznivalójuk a francia Katonának. A legkisebb gyermek a kis Erzsike, ki aztán a család szemefénye. Ez meg természetes is, mert dő fekete Májacska drapériaként övezi piros-pozsgás kis arcoskáját, melyből a két fekete szem, mint két gyómant csillog. Egy-kettőre megbarátkoztunk a gyermekökkel s mire Miska hazérkezett, már mi is szinte családtagoknak számítottunk.

Rövid ott tartózkodás után érkezett meg Miska. Vele is csak levelezésben állottam addig, és ez volt első személyes találkozásunk. Neki szögeztük a nagy kérdést, hogy melyikőnk a Jenő. Egyből eltalálta. Ugyanis Jenő 190 cm. magas, míg én csak 168 cm. vagyok, s Miska is székely ember lévén, csak néhány cm-rel alacsonyabb nála.

Megindult a beszélgetés. Volt is miről annyit sok levelezés után. Közben nekünk is meg kellett ebédelnünk Miskával, noha szabadkoz-tunk, hogy nem régen ettünk Lyonban.

Estefelé jött a vacsora; olyan csirkopaprikást készített a feleség rizzsel, hogy kecskeméni sem lehet jobbat enni. Volt aztán almáspite és torta is; mindenik frissen elkészítve. Meg is jegyeztük Jenővel, hogy miént lehetett ezeket ily rövid idő alatt elkészíteni? Az volt a válasz, hogy magyar a ház asszonya. Ez meg érthető, hiszen odaha-za is így volt, ha véletlenül kedves vendég érkezett a hazhoz.

Vacsora után búcsúztunk a családtagoktól, mig Miska elkísért az autóbussz megállbig, s tőle ott vettünk búcsút. Lyonba megérkezve hamarosan indult is a vonatunk, Dijonban Jenőtől is elváltam és reggel-re már visszaérkeztem tartózkodási helyemre.

Valahogyan így fest bajtársi találkozásassal egybekötött ma-gyar lakodalom itt idegenben!

oooOooo

FELHÍVÁS

az USA területén lakó összes csendőr Bajtársakhoz.

KEDVES CSENDŐR BAJTÁRS!

A "Magyar Csendőrök Családi Közösségét" (Familia Society of Hungarian Veteran Gendarmes) a B.M.1958.julius 14-én kelt p.56-940 sz.rendelkezésével elismerte és részére a működési engedélyt (Charter) kiadta. Ennek birtokában az egyesület Cleveland székhellyel már meg is alakult.

A megalakulás alkalmából a "Csendőr Család" nevében észinte szeretettel nyújtjuk kezünket minden USA-ban lakó csendőr Bajtárs felé és kérjük, hogy belépésükkel erősítsék és támogassák a tisztán csendőr érdekeket szolgáló mozgalmunkat.

A f.évi szeptember hó 20-án tartott Közgyűlésünk által jé-
/.

vághyott alapszabályokból idézzük a következőket:

12.§. Viszonya. Minden más egyesülettől és szervezkedéstől független, politikamentes, családi közösség. A kölcsönösség alapján azonban együtt dolgozik minden magyar célért küzdő, becsületes és törvénytisztelő antibolszevista egyesülettel.

13.§. Célja. Kimélyíteni a bajtársiasságot a Magyar Csendőrség volt tagjai, valamint a különböző országokban működő csendőr egyesületek között.

2. Segélyezni a Magyar Csendőrség volt tagjait és hozzátartozóit, akik pénz, gyógyszer vagy más segítségre szorulnak.

3. Segíteni és támogatni a Magyar Nemzet érdekeit szolgáló összes kommunista ellenes tevékenységeket és mozgalmakat.

4. Ápolni a magyar irodalmat, művészetet és zenét.

5. Megcáfolni a Magyar Csendőrség elleni propaganda hazugságait és ezzel is öregbíteni jó hírnevét.

17.§. Tagság. Az egyesület tagjai lehetnek:

1. Alapító tagok: A M. Kir. Csendőrség USA területén élő tagjai.

2. Rendes tagok: A csendőrök 16 éven felüli USA-ban lakó közvetlen családtagjai.

3. Pártoló tagok: A M. Kir. Rendőrség volt tagjai, továbbá két alapító tag által megbízhatóként írásban ajánlott 16 éven felüli egyén, lakóhelyre való tekintet nélkül."

Kérjük csendőr Bajtársainkat, hogy részletesebb tájékoztatásért és belépési nyilatkozatokért írjanak közvetlenül az egyesületünk hivatalos címére:

FAMILIA SOCIETY OF HUNGARIAN VETERAN GENDARMES,
1906 Cromwell Ave. CLEVELAND 20, Ohio. USA.

~~Hangsúlyozni kívánjuk, hogy egyesületünk nem egy új, a többi csendőr mozgalmaktól különálló szervezkedés, de az eddigieket törvényes elismeréssel és engedéllyel való erősítés, bővítés, támogatja.~~

Reméljük, hogy csendőr Bajtársaink megértéssel és szeretettel fogadják kezdeményezésünket és belépésükkel támogatják a világon egyetlen hivatalosan elismert csendőr egyesület működését.

A Magyar Nemzetért hiven, becsülettel, vitázni!

Cleveland, 1958. október 20.

BORGOY JÁNOS s.k.
elnök.

oooOooo

BANDI.

(folytatás)

-Rottenetes Gézám!

-Aztán felpakolsz és boviszed fiad az egri ciszterciákhoz, ahol te is nyomatd a padot. Beöltözteted Bocskay-ruhába, egy Bocskay-sapkát nyomsz kobakjába félméteres tollúval... már mint Holmuth fejébe.

-Borzasztó csak hallani is Gézám, - izog-mozog Imre.

-Aztán boszorozák katonának. "Az egri kislány mind büszke" danolja alig pelyhöző bajusza alatt a sorban...már a Holmuth.

-Hogy a szű rágja meg ezt a fene emigráns világot!-villámlik szeme.

-Majd elérkezett az utolsó apai kötelesség teljesítésénél idejéhez. Kiszáll-nagygáli, alsó- és felsőgáli, közép- és oldalgáli, szentgáli-szentgáli Szentgáli Imre, a hatvani csendőrszárny parancsnoka, beleűszült méltóságában kíséri be fiát a Ludovikára...már a Holmuth...

-Az anyja keserves nyomjából ennek a zivatáros élctnek. Megyok haza, meghányom ezt a dolgot, - ordítja Imre.

-Maradj voszto, egy tapodtatsem mozdulsz!- parancsolok rá.

-Nem kell néked sem az asszonyt, sem a házbankárt bántanod. Az asszony szeret téged, és mióta anyává tötted, azóta még szívósabban ragaszkodik hozzád. Az anyaság valóban lágy-moeg szépséggé varázsolta...Nincs abban a nagy rokonságban senki sem, aki csak bozgotné is, hogy az Andreas mögött egy Bandi lapul meg...Odahaza majd felcseréljük szépen ezt a két nevet.

Mintha Imre fejébe összeszorult vér lassankint olosztódna tagjaiban. Már nem ellenkezik olyan élénken, már nevet a nagy sztratógián.

-Moglesz Gézám, így lesz- és tévelygő lelke nagyhirtelen az egyenesbe kanyarodik:- Bandi lesz a lelkom!

Munkám szaporodásával gyerebbek lettek látogatásaim. De oda-
húzott aggodalmas kiváncsiságom meg erősebben. Ott rakoncátlankodott a
gyerek: anyja ölében. Jól szemügyre vettem: eleven mozgásu, derék jébszág.
Valósággal rám ijesztett: egészen az apja. Mokány arca, sápadt-barnás
bőre, félig felvágott magyar-tatár szemé,- valamilyen le nem írható tá-
volt kutató lágy meregással.- két jókora arccsonttal és állandóan hado-
nászó kezével. Mikor pedig Imre leszaladt az utcára valamilyen szívderi-
tő időközért, felesége gyorsan lehuzta a kis gatyát a gyerekről.

-Kuck mal hin, Getsa,- derült felém,- genau wie die des Vaters!
Nem tudtam egy szuszra felfogni, mi van itt kukucska!ni: való,
de igen odandóan simogatta gyermeke lábait. Előtte éktelenkedett Bandi
lába. Jó akkurátusan karikás lábak, amilyeneket Eger környékén szülnék
az anyák. Igazi lovas-lábak!

Két karomba csavartam a gyermeköt és elbándiztam véle. Jött
vissza apja s friss fröccs mellett a kis kanapén danoltuk a gyermek fü-
lébe: "Ispiláng, ispiláng, ispilángi rózsá..."

Bandi gagyog már, tegnap ünnepeltük két éves születésnapját.
Estefelé becsöngettem és szokáshoz híven magyarul köszöntöttem a há-
ziasszonyt.

Keziticsókolom,- meg is csókolgattam.
-Isten hozott Géza,- ölelt át Imre.
Majd kezembe vettem Bandit s kinyomtam a magasba.
-Sag'doch Bandi,- nógatja anyja.
-Sag'sofort- parancsol a gyerekre apja.
Széles mosolyra huzza szét száját Bandi, huncutul rám kacint
szívemet fogó szemével, majd lassan gyöngyözik ajkáról a tiszta magyar
szó, mint egy versike: -"Géza bácsi!"

Minha csak egy születésnap pezsgős üveg durrant volna, nagy
örömben szabadult fel lelkünk, örvendezett szívünk. Zavartan csusztattam
a vásárfiát, Bandi születésnap ajándékát az asztalra. Az asszony azonnal
odanyult, virágot szimatolt a palotolásból. Nem volt az se virág, se gyö-
rekjáték. Csak Imre szemét igézte meg, öntudatlanul is elcsendesedett a
kis szoba. Bandit is bepólyálta a csend és a még nem ismert öröm harma-
ta csillogott arcimbáján.

-De nagy marha vagy te, Géza- törte meg a csendet Imre. Telin-
tetével úgy állta körül a nyitott csomagot, ahogy az első bűza első ke-
nyere előtt imádságos csenddel áldogálunk.

Csak egy kakastoll volt. Igaz, hogy mérete nagyobb az elő-
írással 17 1/2 cm-nél, pontosan 21 cm., de hát minél nagyobb a csénder, an-
nál nagyobbak kell a kakastollnak is lennie!

oooOooo Zay Géza

KÖZLEMÉNYEK, HIREK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Megalakult a volt magyar csendőrök egyesülete Amerikában. Amerikában
élő volt magyar csendőrök egyesületbe tömörültek. Egyesületüket az ille-
tőkes hatóság "Magyar Csendőrök Családi Közössége" -angolul: "Familia
Society of Hungarian Veteran Gendarmos" néven azonnali hatállyal elis-
merte és a működési engedélyt kiadta. Egyesület ennek birtokában már
meg is alakult. A "Csendőr Család" minden más szervezdestdől független,
politikamentes közösség. Célja: 1. Az Európában rekedt, vagy bárhol le-
vő, arra szoruló Bajtársak és hozzátartozóinak megsegítése. 2. A magyar
kultúra ápolása. 3. A Magyar Nemzet és befogadó Hazánk érdekeit szolgáló
antibolszevista tevékenységek és mozgalmak támogatása.
A megalakulás alkalmából köszönteteket fejezzük ki Amerika Kormányának
azért a nemes támogatásért, mellyel a magyar csendőrök ügyét felkarolta
és részünkre az egyesületi életet lehetővé tette.
Magyar szeretettel köszöntjük az amerikai-magyarok minden egyes tag-
ját! Baráti kezünket nyújtjuk a régi amerikaiak, a második világháború
menekültjei és a szabadságharcosok felé; kérjük, hogy a jövőben egymás
kezeit szorosan fogva dolgozzunk Szülőhazánk és Befogadóhazánk boldogu-
lásáért. AZ EGYESÜLT SAJTÓBIZOTTSÁGA.

A lengyel nemzeti emigráció clevelandi csoportja 1958. október 19-én
Ohio állam kormányzójának, C. William O'Neill-nek, tiszteletére a Cos-

Ezúton köszönettel nyugtázzuk az Ön . . . hozzájárulását a B.L.-ro
közp. segélyalapra.

mopolitan Clubban társas vacsorát rendezett, melyen a különböző nemzeti-
ségek képviselői is megjelentek. A Magyar Csendőrök Családi Közösségét
a vacsorán Borgy János elnök és felesége képviselte.

A hamiltoni csoportunk szept. 14-én Cérus Bajtársunk farmján kizárólag
Bajtársak és Közvetlen hozzátartozóik részére rendezett újabb összejöve-
telt, amelyen a helybelieken kívül Torontóból, Wellandból és Port Colborne-
ből is többen jelentek meg cső. egyénen.

A csop. -, majd területvezető bajtársi helyzetről nyújtott tájékoztatásai
után az egybegyűltek este 9 óráig, gyönyörű időben, igen kellemes hangu-
latban a szabadban szalonnát sütöttek, énekelték és bajtársi beszélgetést
folytattak.

A rendezés kifogástalan lebonyolítása E. L. főtörm. bajtársunk érdeme.

Gyapjas Ferenc cső. alhdgy., volt orosházi szakaszparancsnokot, miníg
segíteni kész Bajtársunkat 1958. szept. 16-án elszállította az Ur soraink-
ból.

Temetése a pittsburghi magyar ev. templomban tartott gyász szertartás ut-
tán f. évi szept. 19-én történt s a homewoodi temetőben helyezték örök
nyugalomra. Dr. Harangi László ref. és Markovits Pál ev. lelkesek tomették.
Viraggal és koszorúkkal borított koporsója mellett Bajtársunk állottak
díszőrséget, majd vitték koporsóját a sirkertbe magyar és amerikai zász-
lókral kísérfen, valamint azt követte 72 gépkocsin elhelyezkedett gyászol-
ló közönség.

A sirbatétel előtt több magyar egyesület képviselője mondott rövid Is-
ten-hozzátot, s utolsónak a pittsburghi legidősebb cső. tiszt vett tőle
búcsút a Bajtársunk nevében is. Tőbhek között a következőket mondta: "E-
gész életében a csendőr jelszavak szerint élt; Hiven, Beccsülettel, Vitőzűl!
Mi benne egy igazi jó magyar, izzó lelkű hazafit, igaz szívű Bajtársat,
jó katonát és kiváló képzettségű csendőrt vesztett nk." Nyugodjék békében!
Özvegy édesanyjának, testvéérének, kitorjedd rokonságá-
nak, igen sok barátjának és jó ismerősének, valamint az őt szerető Bajt-
társainak adjon a Mindenható mielőbbi megnyugvást a változhatatlanba!

Kotogán Tamás törm., Till Antal őrm., feleségei Gerhardt-László, illetve
Erdélyi nevet nyert fiu-gyermekeknek adtak életet Ausztriában míg Ferenc
József cső. felesége egy kislánynak, Ausztráliában. Szeretettel köszönt-
jük az új cső. csemetéket és mindnyájuknak kívánunk jó egészséget.

Molnár Bálint őrm. bajtársunk 1958. aug. 30-án Echirollesban (Franciáor-
szág) házasságot kötött Lucsánszki Mariával. Minden jót kívánunk az új
párnak és frigyüket kísérje Isten bőséges áldása.

Keressük M. Juhász Gyula cső. és Nagy János cső. bajtársainkat. Az előbbi-
ről azt tudjuk, hogy ezelőtt 3 évvel vándorolt ki az austriai Eisenkap-
pelelből Canadába; utóbbi 1914-ben született Szárföldön, nős Balaskó Má-
riával, egy 3 év körűli fiu-gyermekek van. A szabadságharc után kimene-
külvé Nagy József nev batyjukhoz vándoroltak ki az USA-ba, a1 pedig
kb. 1925-28 években ment Amerikába.

Kérjük címeik közlését a szerkesztőséggel, hogy az ideküldött fontos
üzeneteket továbbíthassuk.

F. Gy. alhdgy. Canada és T. L. törm. USA. Bajtársainkat kérjük, hogy mielőbb
válaszoljanak utóbbi levelünkre.

Nemes Nagy László Canada. Honfitársunknak hálásan köszönjük korosett
Bajtársainkra vonatkozó adatszolgáltatását.

=====
H A N D C H R I F T - K É Z I R A T. ADDRESS-CIM: B. L. Szerkesztősége

=====
DRUCKSACHE!
PRINTED MATTER!
PERIODIQUE!
DRUCKSACHE!

Heer To Mr.
Mr.
Msr. Dr. BELA REKTOR
Herrn. 376. EDDY RD.
CLEVELAND, 8. OHIO.

U.S.A.

ALL FOR